

Arrest

nr. 245 886 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België een eerste keer binnenkwam in juni 2019 en een tweede maal op 25 september 2019, verklaart er zich op 1 oktober 2019 vluchteling.

1.2. Op 13 februari 2020 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 13 februari 2020 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Filipijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1981 in Manila. U woonde in Las Piñas. In 1999 kreeg u een dochter, Kyla Alyssa, met uw toenmalige partner J. P. L.; jullie waren niet gehuwd. Jullie hadden een knipperlichtrelatie die in 2005 eindigde. In 2006 begon u een relatie met R. S. Q.. Ook met hem was het nu weer aan, dan weer uit. In 2011 huwden jullie, maar datzelfde jaar gingen jullie uit elkaar omdat jullie altijd ruzie hadden en omdat R. u fysiek en emotioneel pijn deed. Een jaar later besloten jullie het nog eens te proberen samen en een kind te krijgen. U werd zwanger, maar R. bleef u fysiek en emotioneel mishandelen. In 2012, tijdens uw zwangerschap, diende u klacht in bij de lokale barangay (administratieve divisie in de Filipijnen). Er werd een beschermingsbevel uitgevaardigd waardoor R. gedurende 15 dagen niet in uw buurt mocht komen en hij hield zich hieraan. Omdat jullie samen een kind kregen besloot u toch samen te blijven met R.. In 2013 werd jullie zoon Rafael geboren. R. gaf geen financiële steun en de mishandeling bleef doorgaan. In 2015 had u er genoeg van en verliet u R.. U woonde dan samen met uw kinderen bij uw ouders. U liet zich registreren als alleenstaande ouder. Sinds u R. verliet in 2015 hebt u hem nooit meer gezien. In 2017 of 2018 contacteerde u R., die in die periode in het Midden-Oosten verbleef, met de vraag financiële steun te geven voor uw zoon. Dit leidde echter tot niets.

U werkte als data process engineer bij Shell. Voor uw job had u interactie met personen wereldwijd. Zo maakte u kennis met een Belg genaamd Joachim Van Balen. In 2018 begonnen jullie naast professionele contacten ook vriendschappelijk contact te hebben. In februari 2019 ontmoette u hem voor het eerst toen hij naar de Filipijnen reisde. Jullie begonnen een liefdesrelatie. U was echter nog gehuwd met R. omdat het niet mogelijk is te scheiden volgens de Filipijnse wetgeving. U overwoog een procedure op te starten om het huwelijk nietig te laten verklaren maar u deed dit niet omdat het veel geld kost en lang duurt. In juni 2019 reisde u voor drie weken naar België om het land te leren kennen en om de familie van Joachim te ontmoeten. In september 2019 vroeg u opnieuw een visum aan om naar België te reizen. U had toen nog de intentie om naar de Filipijnen terug te keren, maar u kwam dan te weten dat u en Joachim het risico lopen een gevangenisstraf te krijgen omdat u als gehuwde vrouw een buitenechtelijke relatie hebt. Op 25 september 2019 reisde u op legale wijze naar België. Op 1 oktober 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar de Filipijnen vreest u dat R. zal te weten komen van uw relatie met Joachim en dat u daardoor in de gevangenis zal belanden. U vreest ook dat R. in dat geval uw zoon zal afnemen van u.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer bij uw persoonlijk onderhoud: uw paspoort, uw kaart van alleenstaande ouder, uw bewonerskaart, uw stemkaart, drie documenten van de gemeente Zelzate in verband met uw verblijf daar, een verbintenis tot tenlasteneming en een inschrijvingsbewijs bij de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering, evenals kopieën van uw huwelijksakte, uw geboorteakte, een uittreksel uit het strafregister, een affidavit ter bevestiging dat u een alleenstaande ouder bent, een beschermingsbevel, een certificaat van woonplaats, geboorteaktes van uw kinderen, uw ontslagbrief en de identiteitskaart van uw Belgische partner. Na het persoonlijk onderhoud legde u een brief neer met opmerkingen en kopieën van relevante Filipijnse wetsartikelen, een referentiedocument van de Canadese overheid en een brief van uw advocaat aan R. Santos Quiroz en een brief met opmerkingen naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en die van uw huidige partner (zie vragenlijst CGVS en brief van Joachim Van Balen d.d. 04/11/2019) bleken immers elementen die erop wezen dat u slachtoffer bent geweest van huiselijk geweld. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u bij het CGVS gehoord door een vrouwelijke ambtenaar.

Wat betreft de brief van uw partner Joachim Van Balen d.d. 04/11/2019, waarin verder aangehaald wordt dat u een ernstig psychisch trauma meedraagt en waarin aangedrongen wordt dat u zou bijgestaan worden door een vrouwelijke psychologe tijdens het persoonlijk onderhoud gezien uw fragiele

psychische toestand, moet erop worden gewezen dat dit stuk niet van aard is om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Het CGVS merkt op dat deze brief opgesteld is door uw partner, waardoor deze geen objectieve bewijswaarde heeft. Noch uzelf, noch uw partner legden medische en/of psychologische attesten neer ter staving van de vermeende psychische kwetsbaarheid. Uzelf hebt noch tijdens het onderhoud bij de DVZ, noch tijdens het onderhoud bij het CGVS, elementen of omstandigheden aangehaald die uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst "bijzonder procedurele noden" DVZ en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat het onderhoud op normale wijze verlopen is en dat de kwaliteit van de interactie goed was. Er dient voorts opgemerkt te worden dat in de oproepingsbrief van het CGVS d.d. 29/10/2019 duidelijk vermeld werd dat u de mogelijkheid had om u tijdens het persoonlijk onderhoud te laten bijstaan door een advocaat en/of vertrouwenspersoon. Er werd hierbij voor verdere informatie verwezen naar de website van het CGVS, waar voorbeelden van vertrouwenspersonen aangehaald worden, onder meer psychologen en therapeuten. Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet bijgestaan werd door een psycholoog kan dan ook enkel gezien worden als uw eigen keuze en beslissing.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een gevangenisstraf wegens overspel zal krijgen omdat R., uw ex-partner met wie u officieel nog gehuwd bent, te weten zou komen over uw relatie met uw huidige partner Joachim Van Balen en u zou aanklagen, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient gewezen te worden op de **laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming**. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt dat u reeds in juni 2019 naar België kwam, drie weken in België verbleef en vervolgens terugkeerde naar de Filipijnen (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u toen naar België kwam om het land te leren kennen en de familie van Joachim te ontmoeten (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u toen geen verzoek om internationale bescherming deed, zei u dat u toen geen idee had dat u in de gevangenis zou belanden als u een relatie had (CGVS, p. 20). Zelfs toen u een tweede maal een visum voor België aanvroeg en verkreeg in september 2019, was u aanvankelijk nog van plan om terug te keren naar de Filipijnen, zo zei u (CGVS, p. 12, 13, 20). U verklaarde dat u aanvankelijk niet wist dat een relatie van een gehuwde persoon met een derde persoon niet toegelaten is en tot een gevangenisstraf kan leiden (CGVS, p. 13). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte was hiervan. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat de kwestie van overspel in de Filipijnse wetgeving geregeld in de Filipijnse media ter sprake komt, onder meer met betrekking tot het verschil tussen overspel en concubinage. U zou pas te weten gekomen zijn dat een relatie als gehuwde persoon tot een gevangenisstraf kan leiden toen u op het internet een video zag hierover (CGVS, p. 13). U hebt echter de link van deze video niet en u kon niet met zekerheid zeggen waar u was toen u deze video voor het eerst zag, u zei slechts "Ik denk dat ik nog in de Filipijnen was" (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u een advocaat contacteerde om u te informeren over de mogelijkheid tot de nietigverklaring van uw huwelijk maakt het nog minder aannemelijk dat u aanvankelijk niet op de hoogte was van de wetgeving omtrent overspel, er kan immers verwacht worden de kwestie van eventuele gevolgen van een nieuwe relatie ter sprake zou komen in uw gesprekken met de advocaat (CGVS, p. 16). De vaststelling dat u pas tijdens uw tweede bezoek aan België een verzoek om internationale bescherming indiende, hoewel u zich tijdens uw eerste bezoek enkele maanden eerder in exact dezelfde persoonlijke situatie bevond, doet vermoeden dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Het CGVS stelt voorts vast dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon aangeven **op basis van welke wet** u het risico loopt op een gevangenisstraf (CGVS, p. 18). U legde weliswaar na het persoonlijk onderhoud relevante wetsartikels neer, maar de vaststelling dat u eerder in de internationale beschermingsprocedure niet op de hoogte was van deze wetsartikels roept minstens twijfels op met betrekking tot de ernst van uw terugkeervrees. U hebt vreemd genoeg geen advocaat gecontracteerd in de Filipijnen in verband met uw vrees voor een gevangenisstraf, u baseerde zich slechts op informatie

die u op het internet vond maar die u niet kon neerleggen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 18). Dat u bang was dat iedereen zou weten dat u een relatie hebt verklaart niet waarom u geen advocaat contacteerde (CGVS, p. 18). Er kan immers verwacht worden dat u dergelijke zaken in vertrouwen met uw advocaat kan bespreken. Bovendien merkt het CGVS op dat u inzake de mogelijke nietigverklaring van uw huwelijk en de poging tot het verkrijgen van financiële steun van R. wel contact opgenomen hebt met een advocaat (CGVS, p. 6, 7, 8).

Wat betreft de **vervolgning van overspel in de Filipijnen** dient het volgende opgemerkt te worden. Uit de relevante Filipijnse wetgeving blijkt dat overspel niet vervolgd wordt tenzij in geval van een klacht ingediend door de benadeelde echtgenoot (zie toegevoegde kopie van art. 344 van The Revised Penal Code: "The crimes of adultery and concubinage shall not be prosecuted except upon a complaint filed by the offended spouse"). Uit het door u neergelegde document van de Immigration and Refugee Board of Canada met betrekking tot de Filipijnse overspelwetgeving en de handhaving ervan blijkt voorts dat de wet op overspel grotendeels niet afgedwongen wordt. De Canadese autoriteiten vonden slechts informatie over enkele gevallen waarbij personen gearresteerd en/of aangeklaagd werden omwille van overspel. Bijgevolg dient u aannemelijk te maken dat u persoonlijk in de Filipijnen een risico loopt op vervolging op van een aanklacht van R.. U slaagde er echter niet in dit aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat **u R. verliet in 2015. Jullie hebben elkaar niet meer gezien sindsdien** (CGVS, p. 11). U hebt weliswaar contact opgenomen in 2017 of 2018 met R. met de vraag om financiële steun voor uw zoon, maar dit is het enige contact dat jullie in al die jaren hebben gehad (CGVS, p. 5, 6, 11). R. heeft u sinds 2015 nooit gecontacteerd (CGVS, p. 11, 17). Hij heeft evenmin contact opgenomen met uw familie, ook jullie zoon heeft hij sinds 2015 niet gezien of gecontacteerd (CGVS, p. 7, 12). Hoewel u een relatie hebt met Joachim sinds februari 2019, hebt u geen problemen gehad met R. of andere personen sinds deze relatie begon (CGVS, p. 17). U verklaarde hieromtrent dat R. momenteel geen weet heeft van uw relatie, maar dat jullie misschien in de problemen zullen zitten als R. te weten komt over uw huidige relatie, R. zou dan met name klacht kunnen indienen waardoor u en Joachim in de gevangenis zouden kunnen belanden (CGVS, p. 10, 17). Gezien R. de voorbije vijf jaar geen enkel initiatief heeft genomen om u of uw familie te contacteren acht het CGVS dit echter weinig aannemelijk. Op de vraag hoe R. zou te weten komen dat u een nieuwe partner hebt, gezien hij u niet meer gecontacteerd heeft sinds 2015, zei u dat hij het misschien op een dag zou te weten komen via gemeenschappelijke vrienden en dat u de relatie daarom momenteel geheim houdt (CGVS, p. 18). Gevraagd of u nog contact hebt met gemeenschappelijke vrienden, zei u echter dat u ze al verwijderd hebt, waardoor het CGVS het weinig aannemelijk acht dat R. via gemeenschappelijke vrienden te weten zou komen over uw relatie (CGVS, p. 18).

Gevraagd wat u doet denken dat R. een klacht zou indienen als hij te weten zou komen over uw relatie, zei u slechts dat u weet hoe hij denkt en dat hij in staat is om dat te doen (CGVS, p. 17). Deze vage veronderstelling en theoretische mogelijkheid is echter onvoldoende om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uw eerdere negatieve ervaringen met R. zijn op zich onvoldoende indicatie dat R. u zou aanklagen voor overspel. Overigens merkt het CGVS op dat u slechts één document, met name het beschermingsbevel uit 2012 op basis waarvan R. gedurende 15 dagen niet in uw nabijheid mocht komen, neerlegt ter staving van de beweerde eerdere problemen. U deed slechts deze ene keer een beroep op de hulp van de autoriteiten, voor de rest had u hun hulp niet nodig, zo zei u (CGVS, p. 20). Gevraagd op welke manier R. u fysiek en emotioneel mishandelde, zei u dat hij slechte en respectloze woorden zei, o.a. over uw moeder, en dat hij u sloeg waardoor u altijd blauwe plekken had en een keer een blauw oog (CGVS, p. 20). Hoewel dergelijk gedrag uiteraard niet goedgekeurd wordt door het CGVS, is het in se onvoldoende om aan te tonen dat R. u zal aanklagen voor overspel in geval van terugkeer naar de Filipijnen. De vaststelling dat u, een hoogopgeleide en zelfstandige vrouw, slechts één keer een beroep deed op de bescherming van de autoriteiten en nooit medische of psychologische behandeling zocht omwille van de mishandeling relativeert tevens de ernst van de mishandeling. Dat u niet naar het ziekenhuis of de kliniek ging voor medische behandeling omdat u niet wist wat te doen is weinig overtuigend (CGVS, p. 20). Ook uw verklaring dat R. op zijn werk altijd problemen had en daar collega's sloeg, staafde u niet (CGVS, p. 17). U weet vreemd genoeg niet of er ooit een proces of veroordeling is geweest omdat R. gewelddadig was tegen andere personen, zoals bijvoorbeeld zijn collega's (CGVS, p. 18).

Er dient voorts opgemerkt te worden dat R. ten tijde van uw laatste contact met hem in het Midden-Oosten verbleef, met name in Abu Dhabi of Dubai, (CGVS, p. 5, 6). U vernam dit via de vrouw van een vriend van hem en hij bevestigde het zelf. U weet niet of hij momenteel nog in het Midden-Oosten

verblijft. Dat u **niet weet of R. momenteel al dan niet in de Filipijnen verblijft** maakt uw vrees aangeklaagd te worden door hem nog hypothetischer. R.'s permanente adres en huis in de Filipijnen zijn overigens ook op een andere plaats dan uw laatste woonplaats. U woonde namelijk in de Gatchalian subdivie in de stad Las Piñas, terwijl het huis van R. in de provincie Pampanga is (CGVS, p. 4-5). Dat jullie sinds jullie uit elkaar zijn steeds in verschillende regio's en/of landen hebben gewoond, maakt het des te minder waarschijnlijk dat R. op de hoogte zou komen van uw huidige relatie.

Het CGVS erkent dat het volgens de huidige wetgeving niet mogelijk is om te scheiden in de Filipijnen, uitgezonderd voor moslims. Echter dient opgemerkt te worden dat wel de mogelijkheid bestaat tot absolute ongeldigheidsverklaring ("absolute nullity") of nietigverklaring ("annulment") van een huwelijk (zie toegevoegde informatie, o.a. kopie van de Family Code of the Philippines, artikels 35-54), waarvan u ook weet hebt (CGVS, p. 8, 9, 11). Hoewel het volgens de Filipijnse wetgeving mogelijk is opnieuw te trouwen na het arrest van ongeldigheids- of nietigverklaring (zie toegevoegde kopie Family Code of the Philippines, artikel 53), hebt u nooit stappen gezet om uw huwelijk ongeldig of nietig te laten verklaren. U verklaarde dat u zich over een nietigverklaring informeerde bij een advocaat (CGVS, p. 8, 16). Hij vertelde u dat het bijna 400.000 pesos kost en dat er bijkomende kosten zijn per zitting (CGVS, p. 8). Voorts zei hij dat de beslissing van het gerecht twee jaar in beslag neemt (CGVS, p. 16). U diende geen aanvraag tot nietigverklaring in omdat de kosten te hoog zijn en omdat u uw geld liever aan uw kinderen geeft voor hun toekomst (CGVS, p. 16). Echter dient opgemerkt te worden dat u hoogopgeleid bent en in de Filipijnen als process data engineer bij Shell werkte en 35.000 tot 40.000 pesos verdiende, wat naar uw zeggen een goed loon is (CGVS, p. 4-5). Bovendien is uw huidige partner Joachim bereid om een financiële bijdrage te leveren tot de kosten van de nietigverklaring (CGVS, p. 17). U verklaart in de door u neergelegde brief met opmerkingen d.d. 24/11/2019 dat een nietigverklaring van het huwelijk ("annulment of marriage") u niet ontheft van vervolging voor overspel en verwijst hierbij naar wetsartikel 333, dat onder meer het volgende stelt: "Adultery is committed by any married woman who shall have sexual intercourse with a man not her husband and by the man who has carnal knowledge of her knowing her to be married, even if the marriage be subsequently declared void.". Het CGVS merkt echter op dat u zich in geval van hertrouwen met uw actuele partner na een ongeldigheids- of nietigverklaring van uw huwelijk op dat moment niet meer in een situatie van overspel zou bevinden, wat een aanzienlijke verbetering zou zijn ten opzichte van uw actuele situatie. Dat u desondanks geen aanvraag tot nietigverklaring en/of ongeldigheidsverklaring hebt gedaan relativeert de ernst van uw vrees. Dat er theoretisch een mogelijkheid bestaat tot veroordeling op basis van eerder overspel tijdens een nietig of ongeldig verklaard huwelijk, zoals u aanhaalt, is onvoldoende om uw vervolgingsvrees aan te tonen gezien uit het geheel van bovenvermelde opmerkingen de onaannemelijkheid van een aanklacht en veroordeling blijkt in uw geval.

U verklaart voorts te vrezen dat R. u zal slaan als hij zou te weten komen dat u samen bent met iemand anders (CGVS, p. 18). U erkende echter zelf dat u een beroep zou kunnen doen op **bescherming van de Filipijnse politie** indien R. zou proberen u fysiek pijn te doen (CGVS, p. 19).

Het CGVS merkt voorts op dat uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u eerder reeds een beroep kon doen op de bescherming van de Filipijnse autoriteiten. In 2012 wendde u zich immers tot de lokale autoriteiten, met name het barangaykantoor omdat R. u fysiek en emotioneel mishandelde. De autoriteiten vaardigden toen een beschermingsbevel uit op basis waarvan R. u gedurende 15 dagen niet mocht zien (CGVS, p. 19).

Met betrekking tot uw vrees dat R. dingen zou posten die uw geloofwaardigheid zouden vernielen dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of ernstige schade beschouwd te kunnen worden (CGVS, p. 18). Bovendien is er geen enkele concrete aanwijzing dat R. dit zou doen. Ondanks het feit dat jullie jarenlang een tumultueuze knipperlichtrelatie hadden, heeft hij dit nooit gedaan (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat hij op een rare manier denkt en in staat is om zo iets te doen is onvoldoende om te concluderen dat hij dit effectief zou doen.

Wat betreft uw vrees dat uw huidige Belgische partner eveneens een gevangenisstraf omwille van overspel riskeert, dient opgemerkt te worden dat onderhavig verzoek om internationale bescherming slechts uzelf betreft (CGVS, p. 16). Hetzelfde geldt voor uw vrees dat uw minderjarige zoon, die momenteel in de Filipijnen verblijft, legaal zou toegewezen worden aan R. (CGVS, p. 16) en de vrees voor het leven van uw zoon, die u overigens pas aanhaalde na het persoonlijk onderhoud, in uw brief met opmerkingen d.d. 24/11/2019. Sinds u het risico op een gevangenisstraf in uw hoofde niet aannemelijk maakte, is het overigens weinig aannemelijk dat uw zoon zou toegewezen worden aan zijn vader. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en documenten dat u erkend bent als alleenstaande ouder door de Filipijnse overheid, dat R. zich sinds jullie uiteen zijn op geen enkele wijze bekommerd heeft om

jullie zoon, dat hij hem niet meer gezien heeft sinds 2015 en dat hij nooit financieel bijgedragen heeft tot de opvoeding van uw zoon. Bijgevolg acht het CGVS het weinig aannemelijk dat R. stappen zou zetten om het ouderlijk gezag over jullie zoon te verkrijgen.

Het CGVS merkt volledigheidshalve op dat uit uw verklaringen blijkt dat u een goede band hebt met uw ouders, die momenteel voor uw kinderen zorgen en die uw relatie met uw huidige partner goedkeuren (CGVS, p. 7, 10, en opmerkingen n.a.v. persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 22-11-2019, punt C). Tevens blijkt dat u een bachelordiploma van industrieel ingenieur hebt, verschillende jobs hebt uitgeoefend en in uw laatste job als process data engineer bij Shell 35.000 tot 40.000 pesos verdiende, wat als een goed loon beschouwd wordt in de Filipijnen (verklaring DVZ, vraag 11 en CGVS, p. 4-5). Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien en dat u indien nodig op de steun van uw familie kan rekenen.

De **opmerkingen die u formuleerde in een brief d.d. 21/01/2020**, na ontvangst van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Wat betreft uw eerste opmerking, met name dat er in het schrijven van het CGVS incorrect verwezen werd naar het persoonlijk onderhoud op 22/03/2018, merkt het CGVS op dat zowel in de notities van het persoonlijk onderhoud als in het begeleidend schrijven betreffende de kopie telkens de correcte datum van het onderhoud vermeld werd, met name 22/11/2019. Met betrekking tot uw tweede opmerking, met name dat u een verminderd receptie- en concentratievermogen zou gehad hebben tijdens een deel van het onderhoud ten gevolge van hevige emoties, dient opgemerkt te worden dat dit louter een post-factum bewering is die u niet staakt. Voorts laat u na uw verklaring te concretiseren, zo zegt u niet in welk deel van het onderhoud u een verminderd receptie- en concentratievermogen gehad zou hebben, noch welke impact dit concreet gehad zou hebben op uw verklaringen. Het CGVS kan aannemen dat het onderhoud gepaard ging met hevige emoties, maar herhaalt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud op normale wijze verlopen is en dat de kwaliteit van de interactie goed was. Op het einde van het onderhoud hebt u geen opmerkingen gegeven hieromtrent (CGVS, p. 21). Uw opmerking met betrekking tot het document van de NBI wordt aanvaard door het CGVS maar heeft geen impact op deze beslissing. Hetzelfde geldt voor uw verduidelijkingen omtrent uw volledige adres, het ouderlijk gezag en de manier waarop u een visum verkreeg. Wat betreft uw opmerking met betrekking tot het ontbreken van het woord "geheim" op pagina 18, erkent het CGVS dat dit woord per vergissing ontbreekt in de notities, dit heeft echter geen impact op de beslissing. Ook uw laatste opmerking omtrent de onmogelijkheid een buitenlandse scheiding tussen twee Filipijnse staatsburgers te erkennen in de Filipijnen wijzigt bovenstaande appreciatie niet.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw paspoort, bewonerskaart, stemkaart, kopie van uw geboorteakte en kopie van een certificaat van woonplaats hebben betrekking op uw identiteit en verblijfplaats in de Filipijnen, elementen die niet in twijfel getrokken worden door het CGVS. Uw kaart van alleenstaande ouder en de kopie van de affidavit ter bevestiging dat u een alleenstaande ouder bent tonen hoogstens aan dat u een alleenstaande ouder bent, wat niet ter discussie staat in deze beslissing. De drie documenten van de gemeente Zelzate in verband met uw verblijf daar, de verbintenis tot tenlasteneming en het inschrijvingsbewijs bij de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering en de kopie van de identiteitskaart van uw Belgische partner hebben louter betrekking op uw komst naar België en huidige verblijf in België. De kopieën van het uittreksel uit het strafregister en van uw ontslagbrief hebben geen betrekking op uw asielrelaas. De kopie van uw huwelijksakte heeft betrekking op uw huwelijk, dat niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. De kopie van het beschermingsbevel van de barangay bevestigt dat u bescherming hebt gekregen van de lokale autoriteiten toen u deze inriep en heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen bevestigen dat u twee kinderen hebt en dat R. de vader van uw zoon is, wat niet in twijfel wordt getrokken door het CGVS. De brieven met opmerkingen d.d. 24/11/2019 en 21/01/2020, de kopieën van relevante Filipijnse wetsartikelen en van het referentiedocument van de Canadese overheid werden hierboven reeds besproken. De kopie van een brief van uw advocaat aan R. toont hoogstens aan dat u hem om financiële steun voor uw zoon gevraagd hebt. Met betrekking tot de documenten waarvan u kopieën neerlegde dient tenslotte opgemerkt te worden dat kopieën een beperkte bewijswaarde hebben aangezien ze makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48, t.e.m. 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekster voert aan dat zij vreest dat haar ex-partner R. bij haar terugkeer naar de Filippijnen zal te weten komen van haar relatie met Joachim, dat zij daardoor in de gevangenis zal komen en R. hun zoon van haar zal afnemen. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar verzoek om internationale bescherming laattijdig werd ingediend, (ii) zij niet kon aangeven op basis van welke wet zij het risico loopt op een gevangenisstraf, (iii) zij R. verliet in 2015, zij elkaar niet meer gezien hebben sindsdien en R. de voorbije vijf jaar geen enkel initiatief heeft genomen om haar of haar familie te contacteren, (iv) zij uitgaat van vage veronderstellingen met betrekking tot mogelijke klachten die R. tegen haar zou kunnen indienen, (v) zij niet weet of R. momenteel al dan niet in de Filippijnen verblijft, (vi) zij geen aanvraag tot nietigverklaring van het huwelijk indiende om dat de kosten te hoog zijn en zij dit geld liever aan de opleiding van haar kinderen

uitgeeft, (vii) zij vreest dat R. haar zal slaan als hij op de hoogte is van haar relatie met Joachim terwijl zij ook verklaarde dat zij een beroep kan doen op de bescherming van de Filipijnse overheden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeksters problemen met R. berusten op louter gemeenrechtelijke gronden en geen enkel verband houden met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Artikel 48/3, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging. *In casu* blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen gedurende het gehoor bij het Commissariaat-generaal of uit het verzoekschrift dat de door haar aangevoerde vervolging zou zijn ingegeven door één van de in voornoemd artikel geciteerde gronden. De door verzoekster aangehaalde problemen in geval van een terugkeer naar de Filipijnen zijn van gemeenrechtelijke aard en vertonen geen nexus met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangehaalde gronden.

Gelet op wat vooraf gaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster toont evenmin aan dat zij op basis van de door haar aangehaalde vrees in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst is verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekster is immers een eerste maal naar België gekomen in juni 2020 en verbleef hier een drietal weken verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming aan te vragen. Zij keerde vervolgens terug naar de Filipijnen. Zij diende haar verzoek om internationale bescherming slechts in nadat zij een tweede maal in België was aangekomen. De reden die zij hiervoor aanhaalt, met name dat zij tijdens haar eerste komst naar België nog niet wist dat men in de gevangenis kon belanden in geval van een buitenechtelijke relatie biedt geen verschoning voor verzoeksters talmen bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster is immers een hoogopgeleide zelfstandige vrouw zodat niet kan worden aangenomen dat zij niet op de hoogte zou geweest zijn van de gevolgen op het ogenblik dat zij een relatie begon met J.V.B.. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

Verzoekster betoogt dat een laattijdige aanvraag geen argument kan vormen om de aanvraag te verwerpen of de geloofwaardigheid ervan in twijfel te trekken. Verzoekster gaat er echter volledig aan voorbij dat dit, zoals *supra* blijkt uit de samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing, niet het enige motief is op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat haar geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Verzoekster haalt vervolgens aan dat de verwerende partij een gebrekkig onderzoek voerde waar zij stelt dat verzoekster de mogelijkheid had om de nietigverklaring van haar huwelijk te vragen. Zij verwijst hiervoor naar artikel 45 van de “*executive order no. 209 – the family code of the Philippines July 6, 1987*” om te besluiten dat haar huwelijk niet voldoet aan één van de in dit artikel vermelde redenen en dus niet kan worden nietig verklaard.

Dat verzoeksters huwelijk niet zou kunnen worden ontbonden volgens de Filipijnse wetgeving wordt tegengesproken door de informatie die zij bekwam bij een Filipijnse advocaat. Verzoekster verklaarde immers zelf dat zij zich reeds informeerde bij een Filipijnse advocaat die haar meedeelde dat een nietigverklaring van het huwelijk bijna 400.000 pesos kost en dat er bijkomende kosten zijn per zitting

(CGVS, p. 8). Voorts zei hij dat de beslissing van het gerecht twee jaar in beslag neemt (CGVS, p. 16). Niet kan worden aangenomen dat verzoeksters Filipijnse advocaat haar deze informatie niet zou hebben gegeven indien een ontbinding van het huwelijk *in casu* niet mogelijk zou zijn geweest. De bestreden beslissing verwees reeds naar de artikelen 35 tot 54 van de *Family Code of the Philippines* waarbij niet enkel de mogelijkheden tot nieitgverklaring worden vermeld maar tevens de mogelijkheden tot absolute ongeldigheidsverklaring van het huwelijk.

Verzoekster stelt vervolgens dat het feit dat er geen contacten meer geweest zijn tussen haar en haar echtgenoot niet betekent dat deze laatste geen stappen zou ondernemen indien hij zou te weten komen dat verzoekster er een buitenechtelijke relatie op nahoudt omdat uit de verklaringen die zij bij het Commissariaat-generaal aflegde duidelijk blijkt dat de kans groot is dat R. weet zou krijgen van de relatie, hij vervolgens in staat is om klacht in te dienen en haar opnieuw zou mishandelen en verzoekster geen hulp zou krijgen van de Filipijnse overheden. Verzoekster beperkt zich evenwel tot louter hypothetische beweringen die zij niet kan staven, noch kan onderbouwen met concrete feiten die hiertoe aanleiding zouden kunnen geven. De bestreden beslissing stelt hierover terecht vast dat: *“Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u R. verliet in 2015. Jullie hebben elkaar niet meer gezien sindsdien (CGVS, p. 11). U hebt weliswaar contact opgenomen in 2017 of 2018 met R. met de vraag om financiële steun voor uw zoon, maar dit is het enige contact dat jullie in al die jaren hebben gehad (CGVS, p. 5, 6, 11). R. heeft u sinds 2015 nooit gecontacteerd (CGVS, p. 11, 17). Hij heeft evenmin contact opgenomen met uw familie, ook jullie zoon heeft hij sinds 2015 niet gezien of gecontacteerd (CGVS, p. 7, 12). Hoewel u een relatie hebt met Joachim sinds februari 2019, hebt u geen problemen gehad met R. of andere personen sinds deze relatie begon (CGVS, p. 17). U verklaarde hieromtrent dat R. momenteel geen weet heeft van uw relatie, maar dat jullie misschien in de problemen zullen zitten als R. te weten komt over uw huidige relatie, R. zou dan met name klacht kunnen indienen waardoor u en Joachim in de gevangenis zouden kunnen belanden (CGVS, p. 10, 17). Gezien R. de voorbije vijf jaar geen enkel initiatief heeft genomen om u of uw familie te contacteren acht het CGVS dit echter weinig aannemelijk. Op de vraag hoe R. zou te weten komen dat u een nieuwe partner hebt, gezien hij u niet meer gecontacteerd heeft sinds 2015, zei u dat hij het misschien op een dag zou te weten komen via gemeenschappelijke vrienden en dat u de relatie daarom momenteel geheim houdt (CGVS, p. 18). Gevraagd of u nog contact hebt met gemeenschappelijke vrienden, zei u echter dat u ze al verwijderd hebt, waardoor het CGVS het weinig aannemelijk acht dat R. via gemeenschappelijke vrienden te weten zou komen over uw relatie (CGVS, p. 18). Gevraagd wat u doet denken dat R. een klacht zou indienen als hij te weten zou komen over uw relatie, zei u slechts dat u weet hoe hij denkt en dat hij in staat is om dat te doen (CGVS, p. 17). Deze vage veronderstelling en theoretische mogelijkheid is echter onvoldoende om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uw eerdere negatieve ervaringen met R. zijn op zich onvoldoende indicatie dat R. u zou aanklagen voor overspel. Overigens merkt het CGVS op dat u slechts één document, met name het beschermingsbevel uit 2012 op basis waarvan R. gedurende 15 dagen niet in uw nabijheid mocht komen, neerlegt ter staving van de beweerde eerdere problemen. U deed slechts deze ene keer een beroep op de hulp van de autoriteiten, voor de rest had u hun hulp niet nodig, zo zei u (CGVS, p. 20). Gevraagd op welke manier R. u fysiek en emotioneel mishandelde, zei u dat hij slechte en respectloze woorden zei, o.a. over uw moeder, en dat hij u sloeg waardoor u altijd blauwe plekken had en een keer een blauw oog (CGVS, p. 20). Hoewel dergelijk gedrag uiteraard niet goedgekeurd wordt door het CGVS, is het in se onvoldoende om aan te tonen dat R. u zal aanklagen voor overspel in geval van terugkeer naar de Filipijnen. De vaststelling dat u, een hoogopgeleide en zelfstandige vrouw, slechts één keer een beroep deed op de bescherming van de autoriteiten en nooit medische of psychologische behandeling zocht omwille van de mishandeling relativeert tevens de ernst van de mishandeling. Dat u niet naar het ziekenhuis of de kliniek ging voor medische behandeling omdat u niet wist wat te doen is weinig overtuigend (CGVS, p. 20). Ook uw verklaring dat R. op zijn werk altijd problemen had en daar collega's sloeg, staafde u niet (CGVS, p. 17). U weet vreemd genoeg niet of er ooit een proces of veroordeling is geweest omdat R. gewelddadig was tegen andere personen, zoals bijvoorbeeld zijn collega's (CGVS, p. 18). Er dient voorts opgemerkt te worden dat R. ten tijde van uw laatste contact met hem in het Midden-Oosten verbleef, met name in Abu Dhabi of Dubai, (CGVS, p. 5, 6). U vernam dit via de vrouw van een vriend van hem en hij bevestigde het zelf. U weet niet of hij momenteel nog in het Midden-Oosten verblijft. Dat u niet weet of R. momenteel al dan niet in de Filipijnen verblijft maakt uw vrees aangeklaagd te worden door hem nog hypothetischer. R.'s permanente adres en huis in de Filipijnen zijn overigens ook op een andere plaats dan uw laatste woonplaats. U woonde namelijk in de Gatchalian subdivie in de stad Las Piñas, terwijl het huis van R. in de provincie Pampanga is (CGVS, p. 4-5). Dat jullie sinds jullie uit elkaar zijn steeds in verschillende regio's en/of landen hebben gewoond, maakt het des te minder waarschijnlijk dat R. op de hoogte zou komen van uw huidige relatie.”*

Verzoekster beperkt zich tot de niet-gestaafde loze bewering dat zij op heden met zekerheid weet dat R. wel degelijk in de Filippijnen verblijft inclusief een exact adres, zonder verder toe te lichten hoe en sedert wanneer zij dit te weten kwam en evenmin te verduidelijken waar hij dan exact zou wonen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat R. teruggekeerd is naar de Filippijnen en op de hoogte zou zijn van verzoeksters buitenechtelijke relatie toont zij niet aan dat zij niet op de bescherming van de Filipijnse overheden kan rekenen in geval R. haar met geweld zou benaderen. Verzoekster gaf immers zelf aan dat zij zich reeds in het verleden wendde tot de overheden die aan R. een contactverbod oplegden. Hoe dan ook verklaarde verzoekster zelf dat zij een beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Filipijnse politie in geval dat R. haar zou proberen fysiek aan te vallen (notities persoonlijk onderhoud, 19). Dat intrafamiliaal geweld vanwege de man ten opzichte van zijn vrouw niet ernstig wordt genomen zoals verzoekster nu plots in haar verzoekschrift beweert, is dan ook niet meer dan een loutere bewering die verder niet wordt gestaafd.

Met betrekking tot verzoeksters vrees dat ook haar huidige partner een gevangenisstraf voor overspel riskeert stelde de bestreden beslissing terecht vast dat onderhavig verzoek om internationale bescherming slechts verzoekster betreft. Waar verzoekster nog wijst op artikel 8 EVRM dient erop gewezen dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in de Filippijnen actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER